

INFORMACJA O ODZNACZONYCH

Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski:

Joanna Brynda

Zaangażowała się w działalność opozycyjną w Siedlcach jeszcze w trakcie nauki w LO w Siedlcach. Wraz z innymi członkami rodziny (bracia Mirosław, Leszek, Zbigniew oraz rodzice Krystyna i Władysław), także czynnie wspierającymi opozycję, utrzymywała kontakty z innymi działaczami z Siedlec i z Warszawy. Pani Joanna Brynda brała aktywny udział w manifestacjach, akcjach protestacyjnych i uroczystościach patriotycznych i rocznicowych w Siedlcach. Była także kolporterką wydawnictw i prasy niezależnej. Jednocześnie była współpracownikiem redakcji pisma siedleckiej opozycji „Metrum”, do którego wykonywał ilustracje oraz odpowiadała za jego szatę graficzną. Aktywnie wspierała także działania Siedleckiego Komitetu Oporu Społecznego. Jako współpracowniczka tego Komitetu projektowała sygnowane przez SKOS cegiełki-pokwitowania wpłaty na działalność podziemia i pokwitowania wpłaty składki związkowej, plakaty, ulotki, pocztówki okolicznościowe oraz znaczki poczty Solidarność przedstawiające papieża - w podziękowaniu dla Jana Pawła II za pielgrzymkę do Polski w 1983 roku i portrety działaczy podziemia, więźniów sumienia. Z powodu swej działalności była inwigilowana i kontrolowana operacyjnie oraz karana przez Kolegium do spraw wykroczeń. Prowadzono z nią rozmowy ostrzegawcze i zatrzymywano na 48 godzin.

Krzyż Wolności i Solidarności:

Włodzimierz Blajerski

Z chwilą utworzenia Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego "Solidarność" rozpoczął działalność opozycyjną w zakładach pracy na terenie Lubelszczyzny, jako lektor z ramienia Międzyzakładowego Komitetu Założycielskiego. W MKZ Lublin pełnił ponadto funkcję doradcy prawnego. Był współorganizatorem I Walnego Zjazdu Delegatów MKZ regionu lubelskiego, na którym wybrano go wiceprzewodniczącym Zarządu Regionu Środkowo-Wschodniego NSZZ "Solidarność" i delegatem na Krajowy Zjazd NSZZ "Solidarność". Był także przewodniczącym Regionalnego Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania, Przewodniczącym Zespołu d/s Praw Obywatelskich i Praworządności na Zjeździe Krajowym NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego w Polsce brał czynny udział w strajkach pracowników zakładów pracy na terenie Lublina i ukrywał się przed aresztowaniem i internowaniem przez organa bezpieczeństwa państwa PRL na terenie Lubelskich Zakładów Naprawy Samochodów w Lublinie. Tam wraz z innymi działaczami solidarności wszedł w skład Tymczasowego Regionalnego Komitetu Strajkowego dla regionu lubelskiego który zawiązał się w zakładach WSK w Świdniku 13.12.1981 r. W okresie od

17.12.1981 do 28.08.1982 r., ukrywając się, kontynuował działalność w zreorganizowanym Tymczasowym Zarządzie Regionu Środkowo-Wschodniego NSZZ „Solidarność” w Lublinie. 22 IX 1983 został aresztowany, osadzony w Areszcie Śledczym w Lublinie i Areszcie Śledczym Warszawa-Mokotów, zwolniony w lipcu 1984 roku na mocy amnestii i zwolniony z pracy. W 1986 wszedł w skład Tymczasowej Rady „Solidarność” Regionu Środkowo-Wschodniego. W 1989 roku brał czynny udział w Komitecie Obywatelskim NSZZ „Solidarność”, był członkiem Wojewódzkiej Komisji Wyborczej z ramienia NSZZ „Solidarność” w Lublinie. Około 40 razy był zatrzymywany i przesłuchiwany, wielokrotnie karany przez Kolegium d/s Wykroczeń przy Prezydencie miasta Lublin. Przeprowadzano z nim także rozmowy ostrzegawcze oraz przeszukania w mieszkaniu w poszukiwaniu nielegalnych materiałów.

Stanisław Czechoński

W latach 1980-1981 był działaczem NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych na terenie woj. zamojskiego, zaangażowanym w tworzenie struktur związkowych w gminie Szczebrzeszyn. Po ich powstaniu został przewodniczącym Zarządu Komitetu Gminnego NSZZ „Solidarność” RI w Szczebrzeszynie. Brał aktywny udział w strajku okupacyjnym w pomieszczeniach WK ZSL w Zamościu, wchodził w skład komitetu strajkowego. W dniu 13.12.1981 r. został internowany, osadzony w ZK w Krasnymstawie, a od 9.01.1982 r. we Włodawie. Internowanie uchylono na podstawie decyzji nr 45/82 z 18.03.1982 r. Po zwolnieniu z internowania zaangażował się w tworzenie struktur podziemnych opozycji politycznej na terenie woj. Zamojskiego. Był aktywnym członkiem nieformalnej grupy „Solidarność” RI. Jako reprezentant Zamojszczyzny uczestniczył w spotkaniu działaczy „Solidarność” RI w klasztorze karmelitanek w Czernej, gdzie m.in. omawiane były zasady tworzenia parafialnych rad rolników. Jako aktywny działacz NSZZ „S” RI utrzymujący kontakty z innymi działaczami z terenu województwa zamojskiego oraz uczestnik uroczystości i manifestacji patriotycznych, zaangażowany w działalność Duszpasterstwa Wspólnot Rolników był inwigilowany i objęty kontrolą operacyjną. Formą represji wobec Pana Stanisława Czechońskiego były wielokrotne rozmowy ostrzegawcze i przeszukania jego zabudowań, w celu odnalezienia literatury bezdebitowej.

Lucyna Duma

Od powstania NSZZ „Solidarność” była aktywną działaczką związkową, zaangażowaną w tworzenie struktur związku w oświacie. Była członkiem Komitetu Założycielskiego, a następnie Komisji Zakładowej w V LO w Lublinie, gdzie pracowała jako nauczyciel matematyki i wychowawca młodzieży. W listopadzie 1980 r. uczestniczyła w strajku nauczycieli w Gdańsku. Pani Lucyna Duma była także członkiem Zarządu Regionu Środkowo-Wschodniego NSZZ „S”, pracowała w Sekcji Oświaty i Wychowania, w Komisji

Interwencyjnej. W listopadzie 1981 weszła w skład Regionalnego Komitetu Strajkowego Szkół. W czasie strajku w szkołach organizowała prelekcje, wykłady i spotkania w różnych placówkach oświatowych. Po ogłoszeniu stanu wojennego nie zezwolono jej na powrót do pracy w V LO w Lublinie, lecz skierowano na ½ etatu do świetlicy przy Szkole Podstawowej nr 18. Gdy w 1983 roku podjęła próbę powrotu do nauczania w V LO została pozbawiona wychowawstwa i poddana szykanom ze strony dyrekcji szkoły. Mimo to podjęła działalność konspiracyjną. Zaangażowana była w kolportaż podziemnego pisma „Solidarność Nauczycielska”. Biuletyn Pracowników Oświaty i Wychowania Regionu Środkowo-Wschodniego NSZZ „Solidarność”, będącego organem podziemnej Sekcji Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność” w Lublinie. Była współorganizatorką systemu podziemnego nauczania licealistów z zakresu matematyki. Współorganizowała również i aktywnie uczestniczyła w spotkaniach Wszechnicy Nauczycielskiej, w ramach której wygłaszali prelekcje i wykłady uczeni lub prezentowali swoją twórczość artyści związani z opozycją. Z powodu swej działalności oraz negatywny, w opinii władz, wpływ na młodzież Pani Lucyna Duma mimo, że była nauczycielem mianowanym i miała przygotowanie metodyczne do pracy w szkole średniej, a nie podstawowej, decyzją Kuratora z 25.08.1986 r. została przeniesiona do Szkoły Podstawowej nr 15. W dniu 3.09.1986 r. Pani Lucyna Duma złożyła pozew do Sądu Rejonowego – Wydziału Pracy w Lublinie zaskarżając powyższą decyzję Kuratora. Dnia 30.09.1986 r. Sąd wydał orzeczenie przywracające L. Dumę do pracy w V LO. Jednakże Sąd Wojewódzki, do którego odwołało się Kuratorium w dniu 13.11.1986 r. rozstrzygnął sprawę na niekorzyść Lucyny Dumy. W tej sytuacji Pani Lucyna Duma złożyła skargę do Ministerstwa Oświaty i Wychowania, co jednak nie przyniosły oczekiwanego rezultatu. Ze względu na stan zdrowia została skierowana na rentę inwalidzką, przywrócona do pracy w zawodzie, w V LO im. M. Skłodowskiej-Curie w Lublinie, w 1989 r. Z powodu swej działalności Pani Lucyna Duma była inwigilowana, zaś w jej domu przeprowadzano przeszukania w poszukiwaniu materiałów bezdebitowych.

Leszek Jaranowski

Prowadził działalność opozycyjną od końca lat 70-tych. Zaangażowany był w kolportaż wydawnictw bezdebitowych, w 1979 r. przywoził ulotki Wolnych Związków Zawodowych od Kazimierza Świtonia z Katowic do Krakowa. Od powstania NSZZ „Solidarność” stał się aktywnym członkiem tego związku, był przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Komisji Wydziałowej na Wydz. P-1 i członkiem Komisji Zakładowej w Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego PZL Kraków. Po ogłoszeniu stanu wojennego brał udział w dniach 13-14 grudnia w strajku okupacyjnym na terenie WSK PZL Kraków. W trakcie strajku był przewodniczącym Komitetu Strajkowego. Mimo przeprowadzenia z nim rozmowy ostrzegawczej, w ramach akcji „Klon”, polegającej na rozmowach profilaktyczno-ostrzegawczych z działaczami „Solidarności” nietypowanymi do internowania, w celu ich zastraszenia i zniechęcenia do dalszej działalności opozycyjnej, włączył się aktywnie w tworzenie podziemnych struktur „Solidarności”. Utrzymywał

kontakty z działaczami podziemnej „Solidarności” w Krakowie i Nowej Hucie. Od 1982 był członkiem Tymczasowej Komisji Zakładowej w WSK PZL i przedstawicielem WSK PZL w Międzyzakładowym Komitecie Solidarności Nowa Huta, następnie w Regionalnej Komisji Wykonawczej, a od jesieni 1983 r. w Regionalnym Komitecie Solidarności Małopolska. Uczestniczył w kolportażu wydawnictw podziemnych i ulotek, był organizatorem punktów i całej sieci kolportażu w Krakowie. Zaangażował się także w działalność podziemnego ruchu wydawniczego, był dostawcą sprzętu i materiałów poligraficznych, organizatorem transportu i lokali na drukarnie. Z powodu tej działalności w okresie od 5 listopada 1982 do 3 lutego 1983 r. został internowany i represjonowany w specjalnym obozie wojskowym w Czerwonym Borze oraz zwolniony z pracy w WSK PZL Kraków. Po zwolnieniu z przymusowych ćwiczeń wojskowych w Czerwonym Borze, mimo pozostawania w 1983 roku bez zatrudnienia, kontynuował działalność kolporterską i wydawniczą. L. Jaranowski był m.in. pomysłodawcą, współzałożycielem i drukarzem pisma Ruchu Oporu „Solidarność” WSK PZL Kraków pod nazwą „Jesteśmy – Będziemy”, a w latach 1983 – 1989 redaktorem i drukarzem „Hutnika”. W latach 1985-1989 był również założycielem, organizatorem i prowadzącym biblioteki wydawnictw podziemnych, m.in. w PAN i przy Konfraterni Robotniczej w parafii św. Maksymiliana Kolbego w Krakowie-Mistrzejowicach. Z powodu swej działalności Pan Leszek Jaranowski był inwigilowany, wzywany na rozmowy ostrzegawcze i zatrzymywany, zaś w jego domu przeprowadzano przeszukania.

Tomasz Kawalko

Był aktywnym działaczem opozycji antykomunistycznej i członkiem NSZZ „Solidarność” w Zamojskiej Fabryce Mebli. 21.09.1982 r. został zatrzymany za malowanie, wraz z grupą osób, w dniach 12-13.09.1982 r., antypaństwowych napisów oraz wywieszenie flag narodowych z napisem „Solidarność” na terenie Zamojskiej Fabryki Mebli. Dnia 22.09.1982 r., Prokuratura Rejonowa w Zamościu złożyła wniosek o tymczasowe aresztowanie Pana Tomasza Kawalko w okresie 21.09-26.11.1982 r., w związku z prowadzeniem przez Niego „antypaństwowej” działalności i przynależność do zdelegalizowanych struktur NSZZ „Solidarność”. 13.09.1982 r., przeprowadzono przeszukanie Jego pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych. Sprawa została przekazana z aktem oskarżenia dnia 5.11.1982 r., do Sądu Rejonowego w Zamościu, który na posiedzeniu w dniu 26.11.1982 r., skazał Pana Tomasza Kawalko z dekretu z dnia 12.12.1981 r., o stanie wojennym na 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata oraz grzywnę 30000 złotych. Pomimo represji stosowanych przez Służbę Bezpieczeństwa Pan Tomasz Kawalko nie zaprzestał opozycyjnej działalności i nadal wraz z innymi pracownikami Zamojskiej Fabryki Mebli tworzył podziemne struktury „Solidarności”. W latach 1982-1984 przechowywał, drukował i kolportował nielegalne wydawnictwa, ulotki, czasopisma, informatory, literaturę, biuletyny, prasę oraz wpłacał i zbierał składki na NSZZ „Solidarność” w zakładzie pracy. Rozprowadzał także znaczki o tematyce religijno-solidarnościowej. W okresie 1984-1988 r., Służba Bezpieczeństwa przeprowadziła z Nim szereg rozmów profilaktyczno-ostrzegawczych w sprawie jego opozycyjnej aktywności oraz na okoliczność uczestnictwa w obchodach świąt majowych oraz

zabezpieczenia kampanii i wyborów do rad narodowych w województwie zamojskim. W 1989 roku Pan Tomasz Kawałko brał udział w kampanii przedwyborczej i wyborach do Sejmu, na terenie województwa zamojskiego jako kandydat Komitetu Obywatelskiego „Solidarność”, z ramienia NSZZ „Solidarność” w Zamościu.

Jadwiga Kiszczak

Była od 1980 roku członkiem NSZZ „Solidarność” w Państwowej Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej I i II stopnia im. Karola Lipińskiego w Lublinie. W lutym 1982 r. wystąpiła jako jedna z inicjatorek akcji zorganizowania wypoczynku wakacyjnego dla dzieci z rodzin osób internowanych. W powyższej akcji pod nazwą „Wakacje z Bogiem”, prowadzonej w latach 1983-1989 w ramach podziemnych struktury „Solidarności”, zaliczona była do grupy ścisłych organizatorów. Występowała pod pseudonimem „Wiśka”, zajmowała się bezpośrednią organizacją turnusów, była wychowawczynią i osobą odpowiedzialną za kontakty ze współuczestniczącą w akcji, Kurią Biskupią. Pani Jadwiga Kiszczak aktywnie uczestniczyła w spotkaniach działaczy opozycji, zajmowała się przekazywaniem pieniędzy rodzinom internowanych działaczy „Solidarności”, rozprowadzaniem ulotek, znaczków i tzw. Cegiełek „Solidarności. W czerwcu 1989 r. zaangażowała się w reaktywowanie NSZZ „Solidarność” w swojej szkole. Działalność Pani Jadwigi Kiszczak spowodowała, że była przesłuchiwana, zatrzymywana i osadzana w areszcie śledczym, przeprowadzano z nią rozmowy ostrzegawcze oraz stosowano wobec niej inwigilacje a w jej mieszkaniu przeprowadzano rewizje.

Edward Kopówka

Już w trakcie nauki w LO im. Królowej Jadwigi w Siedlcach aktywnie działał w Ruchu Młodej Polski. Uczestniczył w akcjach ulotkowych i plakatowych w malowaniu haseł na murach. Był kolporterem ulotek, podziemnej prasy i książek. Był zaangażowany w druk pisma RMP „Młoda Myśl”, a następnie „ABC”. Po wprowadzeniu stanu wojennego zaangażował się w działalność podziemnych struktur „Solidarności”, współpracując m.in. z Siedleckim Komitetem Oporu Społecznego. Był kolporterem pisma siedleckiej opozycji „Metrum” i książek Wydawnictwa Metrum. Udostępniał swoje mieszkanie na składanie książek wydawanych przez „Metrum”. Był założycielem i redaktorem prowadzącym Wydawnictwa im. Grzegorza Przemyka, w którym publikował swoje zbiorki poezji. Od 1987 r. podjął aktywną działalność w Towarzystwie Miłośników Podlasia, by poprzez Towarzystwo upowszechniać kulturę niezależną. Towarzystwo Miłośników Podlasia, dzięki wsparciu środowiska niezależnego pisma siedleckiej opozycji „Metrum”, organizowało spotkania, odczyty historyczne, koncerty, seanse filmów z drugiego obiegu oraz wystawy. W 1989 roku zaangażował się w działalność Komitetu Obywatelskiego „Solidarność”, promując kandydatów z ramienia KO „S” na posłów i senatorów z woj. siedleckiego. Z powodu swej

działalności Pan Edward Kopówka był inwigilowany, zatrzymywany na 48 godzin, a w jego domu przeprowadzano przeszukania.

Grzegorz Linkowski

W latach 1980-1981 aktywnie zaangażował się w działalność Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Uniwersytecie Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie. Organizował i brał aktywny udział w akcjach strajkowych na UMCS. 13.12.1981 r. uczestniczył w podjętym w Miasteczku Akademickim UMCS – w Domu Studenckim „Femina” strajku okupacyjnym. Odpowiadał za bezpieczeństwo strajkujących studentów zajmując się strzeżeniem okupowanego budynku. Po zakończeniu strajku nie zaprzestał działalności opozycyjnej. Mimo przeprowadzenia z nim w dniu 20.02.1982 r. rozmowy ostrzegawczej, w ramach akcji „Klon”, polegającej na rozmowach profilaktyczno-ostrzegawczych z działaczami nietypowanymi do internowania, w celu ich zastraszenia i zniechęcenia do dalszej działalności opozycyjnej, włączył się w działalność nielegalnych struktur NZS na uczelniach lubelskich. Utrzymywał kontakty z działaczami podziemnej „Solidarności”, zwłaszcza na UMCS w Lublinie. Uczestniczył w kolportażu wydawnictw podziemnych i ulotek, działał w grupie związanej z podziemną drukarnią przy ul. Leszczyńskiego w Lublinie. Z powodu swojej działalności Pan Grzegorz Linkowski był inwigilowany i kontrolowany przez SB. Inwigilacją objęte zostały także najbliższe mu osoby. W związku z prowadzonym postępowaniem prokuratorskim, którym w 1983 roku został objęty Pan Grzegorz Linkowski, pobierano od niego wzory pisma ręcznego i linii papilarnych. Wielokrotnie przeprowadzono z nim rozmowy ostrzegawcze, a miejscu zamieszkania przeprowadzano przeszukania.

Henryk Nowak

Był aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność” na terenie Siedlec, gdzie mieszkał i pracował. Od chwili powstania NSZZ „S” na terenie Wojewódzkiej Dyrekcji ds. Inwestycji w Siedlcach aktywnie zaangażował się w działalność tego związku, pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Zakładowej „Solidarności”. Po wprowadzeniu stanu wojennego włączył się w działalność podziemnych struktur „Solidarności” w Siedlcach. Był kolporterem ulotek, podziemnej prasy i książek. W 1983 r. zaangażował się w działalność Siedleckiego Komitetu Oporu Społecznego. W ramach SKOS nadal uczestniczył w kolportażu wydawnictw niezależnych. Od 1984 r. był wspierał działalność w Siedlcach Radia „Solidarność”. Do nadawania audycji Radia „Solidarność” użyczał swojego mieszkania. Z powodu działalności kolporterskiej i dla Radia „Solidarność” w czerwcu 1984 przeprowadzono w jego domu przeszukanie, podczas którego zakwestionowano wydawnictwa bezdebitowe, oraz ponownie w czerwcu 1985 r. W latach 1984-1989 brał udział w Pielgrzymkach Ludzi Pracy do Częstochowy i innych pielgrzymkach organizowanych przez środowiska opozycyjne w Siedlcach. W 1989 działał w Komitecie Obywatelskim w Siedlcach. Z powodu swej

działalności był inwigilowany, a w jego mieszkaniu kilkakrotnie były przeprowadzane przeszukania.

Jadwiga Nowak

Po wprowadzeniu stanu wojennego włączyła się w działalność podziemnych struktur „Solidarności” w Siedlcach, szczególnie wspierała Siedlecki Komitet Oporu Społecznego. W ramach SKOS uczestniczyła w kolportażu prasy i wydawnictw niezależnych, które rozpowszechniała wśród pracowników Urzędu Wojewódzkiego w Siedlcach, gdzie była zatrudniona. Ponadto pisała matryce do druku ulotek wydawanych przez SKOS. Zaangażowana była także w działalność wydawnictwa „Metrum”, przepisując na maszynie matryce białkowe m.in. książki o Remigiusza Kranca „Widziałem piekło na ziemi i wiersze Anny Achmatowej. Od 1984 roku wspierała działalność w Siedlcach Radia „Solidarność”. Wspólnie z mężem Henrykiem udostępniała swoje mieszkanie do nadawania audycji Radia „Solidarność” Siedlce.

Wiesław Ozga

Był członkiem Komitetu Założycielskiego a następnie Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Wyższej Szkole Rolniczo-Pedagogicznej w Siedlcach. W komisji pełnił obowiązki inspektora pracy i reprezentował uczelnię w MKZ. W dniu 1 czerwca wszedł w skład Prezydium Oddziału NSZZ „Solidarność” Regionu Mazowsze w Siedlcach, gdzie objął stanowisko Przewodniczącego Komisji Interwencyjnej. W trakcie Ogólnopolskiej Akcji Protestacyjnej Rolników Indywidualnych, odbywającej się w listopadzie i grudniu 1981 r. w Siedlcach, sprawował funkcję szefa ochrony. 13 grudnia 1981 r. został internowany. Przebywał w ośrodkach odosobnienia w Białej Podlaskiej, Włodawie i Lublinie. Ze względu na nasilające się problemy zdrowotne i brak odpowiedniej opieki lekarskiej rozpoczął głodówkę. W dniu 23 lipca 1982 r. został zwolniony z internowania. W okresie 1982-1989 był zaangażowany w kolportaż wydawnictw bezdebitowych. Był inwigilowany, wzywany na rozmowy ostrzegawcze, a w jego mieszkaniu przeprowadzano rewizje.

Ryszard Pasek

Był aktywnym członkiem NSZZ „Solidarność” przy Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego w Świdniku. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaniechał prowadzenia działalności związkowej. Włączył się w odbudowę struktur związkowych i aktywnie uczestniczył w pracach podziemnej zapasowej Komisji Zakładowej w WSK. Zaangażowany był w kolportaż wydawanego w Świdniku biuletynu „Grot” i innych wydawnictw nielegalnych. Prowadził szeroką działalność kolportażową i był odpowiedzialny za kolportaż na terenie WSK i Świdnika. Dostarczał do Świdnika z Lublina nielegalne wydawnictwa m.in. wykorzystując swoje pobyty w Lublinie na zajęciach na Politechnice Lubelskiej, gdzie studiował. Utrzymywał kontakty z działaczami „Regionu Środkowo Wschodniego Solidarności” z terenu Lublina i

województwa. W jego mieszkaniu odbywały się spotkania aktywistów „Solidarności” oraz rozdzielane były do dalszego kolportażu wydawnictwa bezdebitowe. W 1987 r. Pan Ryszard Pasek wszedł w skład Tymczasowej Komisji Zakładowej w WSK. W 1988 r. podjął aktywne działania zmierzające do wznowienia legalnej działalności NSZZ „Solidarność”, zaangażował się w organizowanie Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność” w WSK w Świdniku i wszedł w skład Prezydium sformowanego we wrześniu 1988 roku Komitetu Założycielskiego. Z powodu swej działalności Pan Ryszard Pasek był inwigilowany i objęty kontrolą operacyjną, a w jego mieszkaniu zastosowano podsłuch.

Marek Popłoński

Był działaczem aktywnym członkiem NSZZ „Solidarność” w Fabryce Łożysk Tocznych w Kraśniku. Po wprowadzeniu stanu wojennego w Polsce nadal uczestniczył w zdelegalizowanych strukturach podziemnej NSZZ „Solidarność”. Był jednym z inicjatorów i aktywnych działaczy tej organizacji, był podejrzany o kolportaż w okresie 12.01-26.02.1982 r., na terenie fabryki nielegalnych biuletynów i ulotek, które w swojej treści ośmieszały rząd PRL i zachęcały do wypowiedzenia posłuszeństwa władzy komunistycznej, jednakże wobec niewykrycia sprawców prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Lublinie umorzył w dniu 25.02.1982 r. postępowanie w tej sprawie. W 1982 r., Pan Marek Popłoński ukrywał w swoim domu Pana Wiesława Pastuszko, przewodniczącego NSZZ „Solidarność” w FŁT w Kraśniku, gdy ten urywał się przed aresztowaniem przez Służbę Bezpieczeństwa za udział w strajku w zakładzie, po wprowadzeniu stanu wojennego. Wraz z grupą osób z zakładu pracy podjął próbę zorganizowania w dniu 13.05.1982 r., strajku w FŁT w Kraśniku oraz kolportował nielegalne ulotki, które zachęcały pracowników fabryki do takiego działania. Rozprowadzał także biuletyny, literaturę i prasę bezdebitową. Utrzymywał również kontakty z innymi działaczami opozycji z terenu Kraśnika i okolic. W związku z prowadzeniem opozycyjnej działalności został skierowany przymusowo przez Wojskową Komendę Uzupełnień w Kraśniku na trzymiesięczne szkolenie wojskowe w ramach służby czynnej w okresie 5.11.1982-3.02.1983 w Czerwonym Borze. Po opuszczeniu ośrodka odosobnienia nie zaprzestał opozycyjnej działalności i nadal rozprowadzał na terenie fabryki nielegalne wydawnictwa, za co został zatrzymany dnia 8.07.1985 r. Podczas przeszukania osobistego odnaleziono przy nim m.in. znaczną ilość znaczków wydanych przez „Pocztę Solidarności”, informujących o 45 rocznicy mordów polskich oficerów w Katyniu, natomiast w wyniku przeszukania pomieszczeń służbowych Pana Marka Popłońskiego w Fabryce Łożysk Tocznych w Kraśniku, odnaleziono elementy drukarskie od powielacza służącego do drukowania i rozprowadzania nielegalnych ulotek, biuletynów i prasy opozycyjnej, odnaleziono również ulotki, plakaty, kalendarze i biuletyny sygnowane znakiem NSZZ „Solidarność”, broszury oraz pamiątnik z pobytu w Czerwonym Borze z nazwiskami osadzonych, wierszami i piosenkami

obozowymi. W związku z powyższym Pan Marek Popłoński został zatrzymany. 23.07.1986 przeprowadzono z Nim również rozmowę profilaktyczno-ostrzegawczą.

Maria Anna Rejniewicz-Wysocka

Była aktywną działaczką opozycji niepodległościowej, czynnie rozpracowywaną i inwigilowaną przez Służbę Bezpieczeństwa ze względu na swoją działalność. W marcu 1968 roku jako studentka Wyższej Szkoły Rolniczej w Lublinie brała aktywny udział w marszach i demonstracjach studenckich na terenie miasteczka akademickiego oraz samego miasta Lublina. Rozpowszechniała wśród studentów informacje, które pochodziły z Radia Wolna Europa. Spotykała się również z innymi rówieśnikami podczas wakacji, w celu uzgadniania dalszej antypaństwowej działalności oraz rozpowszechniała informacje i wiadomości o przebiegu zajęć marcowych w 1968 roku. Była również intensywnie rozpracowywana ze względu na fakt, iż obracała się w kręgu osób wywodzących się ze środowiska inteligenckiego powiązanych z Kościołem i duchowieństwem. Po wprowadzeniu stanu wojennego w Polsce nie zaniechała opozycyjnej działalności i przechowywała w domu oraz rozpowszechniała nielegalne ulotki, biuletyny, literaturę i prasę na terenie Lublina i okolic. W 1984 r. rozpowszechniała ulotki antywyborcze, nawołujące do bojkotu wyborów do rad narodowych. Materiały te były wydawane przez podziemne struktury związku NSZZ „Solidarność”. W związku z prowadzoną przez Panią Marię Rejniewicz opozycyjną działalnością Służba Bezpieczeństwa WUSW w Lublinie zarządziła przeszukanie Jej pomieszczeń mieszkalnych, gospodarczych i służbowych. Nakaz rewizji został wydany przez Prokuraturę Rejonową w Lublinie dnia 14.06.1984 r. Informację o kolportażu i przechowywaniu nielegalnych dokumentów bezdebitowych przez Panią Marię Rejniewicz Służba Bezpieczeństwa uzyskała w toku śledztwa, przesłuchania i rozpracowywania innych działaczy opozycji niepodległościowej. W domu u Pani Rejniewicz-Wysockiej odbywały się również spotkania opozycjonistów niepodległościowych i intelektualistów.

Władysław Rozmus

Od października 1980 roku., uczestniczył w działalności związku NSZZ „Solidarność” na terenie Kurowa, Puław i okolic. Był jednym z inicjatorów i aktywnych działaczy tej organizacji w Lubelskich Zakładach Futrzarskich w Kurowie i pełnił funkcję przewodniczącego tegoż związku. Utrzymywał kontakty z innymi opozycjonistami z województwa lubelskiego oraz współpracował ściśle z Zarządem Regionu Środkowo-Wschodniego NSZZ „Solidarność” w Lublinie, Kościołem i duchowieństwem. Posiadając szerokie kontakty miał dostęp do prasy bezdebitowej, którą rozprowadzał na terenie zakładu w którym pracował i na terenie Kurowa i Puław. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaniechał opozycyjnej aktywności i kontynuował działalność w podziemnych strukturach związku NSZZ „Solidarność”. Uczestniczył czynnie w strajkach w zakładzie pracy oraz jako przewodniczący związku

koordynował w 1982 roku akcje strajkowe na Lubelszczyźnie z opozycjonistami z Gdańska. Brał udział w uroczystościach patriotyczno-religijnych i rocznicowych, w manifestacjach i demonstracjach. Został objęty postępowaniem przygotowawczym przez Wydział Śledczy SB WUSW w Lublinie jako oskarżony o rozpowszechnianie w okresie 12.1981-12.1983 r., na terenie Lubelskich Zakładów Futrzarskich w Kurowie i na terenie Puław nielegalnych wydawnictw, ulotek, literatury, biuletynów i prasy podziemnej sygnowanych przez zdelegalizowany związek NSZZ „Solidarność”. W związku z tym został zatrzymany dnia 15.05.1984 r., i osadzony w areszcie SB RUSW w Lublinie. Dodatkowo zastosowano wobec Niego dozór milicyjny. 18.07.1984 roku prokurator Prokuratury Rejonowej w Puławach skierował akt oskarżenia wobec Władysława Rozmusa do Sądu Rejonowego w Puławach, jednakże Sąd Rejonowy w Puławach w dniu 26.07.1984 r. umorzył postępowanie na mocy amnestii. W 1989 r. Władysław Rozmus wszedł w skład Miejskiego Komitetu Obywatelskiego w Puławach z ramienia związku NSZZ „Solidarność” Lubelskich Zakładów Futrzarskich w Kurowie.

Maciej Wąż

Był aktywnym działaczem NSZZ „S” na terenie Sokołowa Podlaskiego i województwa siedleckiego. Od chwili powstania NSZZ „S” w Zakładach Mięsnych w Sokołowie, gdzie pracował, aktywnie zaangażował się w działalność tego związku. Był wiceprzewodniczącym Komisji Zakładowej „S” w Zakładach Mięsnych w Sokołowie Podlaskim i członkiem Zarządu Oddziału Regionu Mazowsze NSZZ „Solidarność” w Sokołowie Podlaskim oraz delegatem na Zjazd Siedleckiego Oddziału NSZZ „Solidarność Region Mazowsze. 31 sierpnia 1981 roku wyjechał do Stanów Zjednoczonych, gdzie po wprowadzeniu stanu wojennego aktywnie działał na rzecz pomocy podziemnej Solidarności współpracując m.in. z organizacjami: „Pomost”, „Pokolenie”. Po powrocie do Polski we wrześniu 1982 roku włączył się w działalność podziemnych struktur „Solidarności” w woj. siedleckim. Był kolporterem ulotek, podziemnej prasy i książek. Zaangażowany był zwłaszcza w kolportaż Metrum. Współorganizował i aktywnie uczestniczył w uroczystościach religijno-patriotycznych i manifestacjach rocznicowych w Sokołowie Podlaskim przy pomniku ks. Brzóska i w Siedlcach. Za udział w manifestacji przy pomniku ks. Brzóska w dniu 23 maja 1985 r. został ukarany przez Kolegium ds. wykroczeń w Sokołowie grzywną w wysokości 47000 zł. W 1989 roku został Sekretarzem Zarządu Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” w Sokołowie Podlaskim i czynnie włączył się w akcję wyborczą. Z powodu swej działalności Pan Maciej Wąż był inwigilowany, wzywany i przesłuchiwany przez organa bezpieczeństwa, miał także trudności ze znalezieniem pracy. Represje dotknęły również rodzinę Pana Macieja Węża. Ze względu na odmowę współpracy męża z SB zwolniona została z pracy jego żona.